

na formě. Kdyby se byli rozvedli usnesením, téměř již před samým rozsudkem, kdy vlna manželova byla již zjevná, mohl by tento vinník o rozlukou beze všeho žádati i podle mínění na str. 434 projeveného.

Kladl bych váhu jen na to, zdali ve sporu rozvodovém objektivně byl zjištěn důvod rozlukový a nezáleží na tom, uvede-li do proudu nesporné řízení podle § 17 ten nebo onen manžel, nebo oba. Jsme-li v předpokládaném smyslu zákona liberálními jinde, proč bychom nebyli tu?

(Dokončení.)

DENNÍK.

Za ě Josešem Prušákem. Při pohřbu konaném dne 25. února t. r. na Král. Vyšehradě rozloučil se se zesnulým jménem Karlovy university i jménem České Akademie prof. Dr. Jan Krčmář tímto proslovem:

»Byl na mne vložen úkol, abych jménem university Karlovy, jménem profesorského sboru právnické fakulty téže university a jménem I. třídy České Akademie promluvil nad hrobem zesnulého a prosím, abych směl vložit do svých slov rozloučení člověka s člověkem, přítele s přítelem.

Neschází mnoho do čtvrtstoletí, co se zesnulý přihlásil jako mladý doktor práv do české obce vědecké. Od té doby v pravidelných takřka obdobích přibývala jeho díla, která znamenitým způsobem obohatila českou vědu práva trestního. Poslední vyšlo několik málo dní před smrtí svého původce. Práce tyto se vyznamenávají vesměs tím, že jsou v nich splněny všechny podmínky zdárné práce vědecké. Činí je krásnými pochopení pro vše, co nového klíčí a roste v myslích soudobého lidstva a v soudobé vědě i soucit s lidskou bídou a s lidským utrpením. Činí je vzácnými jejich vnitřní pravdivost, t. j. jejich souhlas s nitrem a osobností jejich tvůrce.

Co se týká této osobnosti: lze-li vůbec zjev tak složitý jako je lidská osobnost vystihnouti stručným obrazem, lze zesnulého snad nejspíše nazvat statečným a poctivým bojovníkem za poznanou pravdu a poznanou spravedlnost, jemuž Kleistův Michael Kohlhas byl vzorem dokonalého člověka. Křivdu a lež nenáviděl, nechtěl se týkaly kohokoli a čehokoli, slova kompromis a opatrnickví byla cizí jeho slovníku, nesloužil lidem, nýbrž jen ideám a

beze zřetele na svůj prospěch a na svou škodu bil se mužsky za to, co uznal správným a spravedlivým.

Pečeť této silné osobnosti nesou všechna výše vzpomenutá díla. Býval jsem svědkem, když vznikala a rostla, a vím, že vědecká činnost nebyla zesnulému vedlejším zaměstnáním, na němž není zúčastněna osobnost a jež je diktována tím neb oním všedním motivem. Vědecká činnost mu byla vášnivým zážitkem, kusem boje o právo, a jeho spisy vyrůstaly z vnitřní potřeby vyzpovídati se na širším foru z toho, k čemu se dopracoval, a získávat tomu stoupence; a byl arci vždy hotov a připraven hájiti svých poznatků kdekoli a proti komukoli.

Naprostý souhlas nitra s projevem, jsa podporován skvělým nadáním řečnickým, byl důvodem velkých úspěchů zesnulého v úřadě učitelském. Ve vzdálených již dobách jeho akademických počátků kupila se kol něho četná a věrná obec žáků, jež stále mohutněla. Ctili a milovali svého učitele, a to proto, že nejen dovedl jim vykládati o svém předmětu, nýbrž že nad to, přiblíživ se jim lidsky, jak málo kdo dovede, nabádavě žádal dobře a poctivě žít.

Drahý příteli! Odešel jste příliš záhy; od své rodiny; od své vědy, se své učitelské katedry i od nás, Vašich kolegů a přátel. Buďte ujištěn, že Vás zachováme v dobré paměti tak, jako, jak dobře víte, jsme nezapomněli těch, kteří byli blízcí našemu srdci a odešli před Vámi.

V této smutné chvíli, kdy posíláme za zesnulým poslední pozdravy, vím, že nemohu utěšovati v bolestech, které si nežadají útěchy. Ale přece mně budiž dovoleno, abych vyslovil statečné a věrné družce zesnulého kolegy a přítele naši hlubokou sympatií a úctou. Milostivá paní! Svým působením mezi námi získal Vám Váš manžel řadu oddaných přátel.«

Za studentstvo rozloučil se se zesnulým JUC. Šejhar.

V sedění sboru profesorského právnické fakulty university Karlovy, konaném dne 8. března 1921, věnoval děkan fakulty prof. dr. Jan Kapras zesnulému kolegovi vřelou vzpomínku. Pravit:

»Jsem nucen, bohužel, dnešní schůzi sboru profesorského zahájiti smutnou vzpomínkou na těžkou ztrátu, která náš beztoho nepřilíš četný sbor v posledních dnech stihla.

Z našeho středu vyrván byl neúprosným osudem uprostřed plné činnosti vědecké, nám všem milý kolega, profesor Josef

Prušák. Svými pracemi o práva a řízení trestním přispěl zesnulý význačnou měrou k rozvoji svého oboru v naší mladé literatuře vědecké a stal se tak ozdobou nejen české vědy, nýbrž i naší fakulty, která s hrdostí bude ho vždy uvádět mezi svými členy. Stížen těžkou a bolestnou chorobou pracoval zesnulý neúnavně a nepřetržitě až do posledních dnů svého plodného života na půdě akademické i vědecké, vzdoruje s neobyčejnou silou duševní krutému svému osudu. V zesnulém profesoru Prušákově odešel nám však nejen skvělý pracovník vědecký a výborný a oblíbený učitel svých posluchačů, nýbrž i vzácný kolega nás všech, který se těšil stejnému přátelství starší generace sboru, jako lásce generace mladší. Vážili jsme si ho všichni jako dobrého člověka, jak se jevil zvláště ve svém šťastném životě rodinném, v němž nalézal vždy útěchy v bouři doby i ve strastech osobních.

Památka profesora Prušáka zůstane uchována v srdcích nás všech i v dějinách naší fakulty.«

Proslov tento, jejž vyslechli přítomní členové sboru stoje a s teskným pohledem na opuštěné místo milého všem soudruha, byl zapsán do protokolu.

Sboru profesorského došly četné projevy soustrastné: uvádíme: kancelář presidenta republiky, presidium ministerské rady, ministerstvo vnitra, financí, spravedlnosti, školství, sociální péče, zásobování lidu, pošt a telegrafů, zdravotnictví a veřejné výchovy, presidium úřadu pro zahraniční obchod, rektorát Masarykovy university v Brně, rektorát německé university v Praze, rektorát čes. vys. školy technické v Praze a v Brně, rektorát vys. báňské školy v Příbrami, rektorát akademie výtvarných umění v Praze, rektorát státní konservatoře hudby, rektor university v Ženevě, universita rumunská v Černovicích, universita v Záhřebě, děkanát právnické fakulty Masarykovy university v Brně, děkanát lékařské fakulty Komenského university v Bratislavě, Husova čl. evang. fakulta bohoslovecká v Praze, děkanát filosofické fakulty Karlovy university v Praze, děkanát lékařské fakulty Karlovy university v Praze, presidium města Prahy, presidium nejv. správního soudu, presidium zem. soudu v Praze, ředitelství univerzitní knihovny v Praze, presidium a výbor advok. komory, předseda zemědělské rady, president Národní rady, president obchodního soudu v Praze, čl. zemské vojenské velitelství v Praze, voj. prokurator a důstojnický sbor čl. voj. prokuratury v Praze, předseda posl. sněmovny N. S. R. Č. Tomášek, Živnostenská banka, Právnická jednota v Praze, univ.

profesoři Storch, Reinsberg, Chytil, Pelnář, Kuffner, minist. rada Janota.

Dojímavě působí dopis profesora Storch a, milovaného učitele zesnulého; praví v něm o svém žáku a nástupci:

»Úmrtím, ač bohužel již od nějaké doby očekávaným, ale přece tak bolestně překvapujícím, vynikajícího svého člena, profesora dra Josefa Prušáka utrpěl slavný profesorský sbor těžkou ztrátu, s kterouž si dovoľuji vysloviti nejhlubší a nejvřelejší soustrast. Ztrácí v zesnulém slavný sbor profesorský důmyslného a neúnavného vědeckého pracovníka, vzorného akademického učitele a kolegu zvláště milého a dobrého. A ztrácí jej v době, kdy zesnulý byl v stálém, k nejvyšším metám spějícím vzestupu v činnosti svého povolání, kteréž se oddával s láskou a nadšením a v níž neumdléval ani, když těžká a dlouho trvající choroba podlamovala jeho síly, až jej nyní zdolala nadobro. Vidouce před sebou veliké jeho dílo životní, s bolestí budeme vzpomínati, čeho ještě bychom byli mohli od velikého jeho nadání a jeho energie pracovní se nadíti!«

Dne 7. března 1921 zemřel archivář hlav. města Prahy Ph. a JUDr. Jos. Teige, nedosáhnuv 59. roku svého věku. Po odbytých studiích právnických věnoval se studiím palaeografickým a diplomatickým, stav se po předchozím působení ve Vídni a Římě úředníkem městského archivu pražského, kde se stal zdatnou oporou a pomocníkem býv. archiváře prof. Dr. J. Čelakovského a po jeho úmrtí jeho nástupcem. Literární činnost Teigeova v oboru jeho činnosti, vztahující se přirozeně na věci české, v první řadě pražské, jest velice rozsáhlá, nadmíru významna a po právu i náležitě oceněna. Též Právník děkuje zesnulému za mnohý literární příspěvek, zejména v době poslední (1919 str. 241, 1920 str. 244) v oboru české historie právní. Všestranná jeho odborná činnost literární a ušlechtilá a vlídná povaha zachová mu trvalou paměť u všech, kdož znali jeho vědeckou činnost nebo se s ním osobně stýkali. —

K reformě § 530 tr. z. Případ v 2. čísle uvedený řeší trestnost poněkud kasuisticky. Mnohem výstižněji dopřává se stíhati pachatele v německém trestním zákoně, jehož užívali i čeští soudcové na Hlučínsku, pokud jednalo se o činy spáchané před obzazením jeho. § 198 tr. z. pruského stanoví: »Navrhuje-li při vzájemných urážkách jedna strana, jest druhá strana povinna pod ztrátou svého práva podati návrh na potrestání nejpozději před ukončením řízení v první stolici; jest však k tomu oprávněna.